

Risk- och konsekvensbedömning vid beslutsfattande

Södra Dalarnas Samordningsförbund, Samordningsförbundet Sörmland,
Finsam Västerdalarna, Finsam Nedansiljan, Finsam Norra Dalarna

Mathias Westergaard-Nielsen

Director

T: +46 (0)728-809518

mathias.westergaard-nielsen@pwc.com

Charlie Winde

Senior Manager

T: +46 (0)72 995 26 75

charlie.winde@pwc.com

Södra Dalarnas Samordningsförbund, Samordningsförbundet Sörmland, Finsam Västerdalarna, Finsam Nedansiljan, Finsam Norra Dalarna
Levererat endast per e-post

Vi avger härmed vår rapport avseende risk- och konsekvensanalys för Södra Dalarnas Samordningsförbund, Samordningsförbundet Sörmland, Finsam Västerdalarna, Finsam Nedansiljan, Finsam Norra Dalarna avseende möjliga inriktningsbeslut för ett samordningsförbund. Öhrlings PricewaterhouseCoopers AB:s (nedan "**PwC**") ansvar gentemot er regleras i uppdragsavtalet mellan oss, signerat 2025-10-14.

Rapporten och våra kommentarer har baserats på PwC:s uppfattning om den riktiga tolkningen av lagar, föreskrifter, rättspraxis och andra uttalanden till vägledning för rättstillämpningen som var kända för oss vid tidpunkten för upprättandet av denna rapport. Därefter genomförda förändringar av lagar, föreskrifter, rättspraxis och andra uttalanden till vägledning för rättstillämpningen har inte beaktats.

Rapporten är skriven för att tillgodose ert specifika behov och ändamål. Andra eventuella läsare av rapporten än företrädare för er kan därför inte förlita sig på innehållet i rapporten för sina ändamål och ska vara införstådd med att PwC inte accepterar någon form av ansvar eller skadeståndsskyldighet gentemot utomstående som tar del av rapporten.

Med vänliga hälsningar,

PwC

Bakgrund och uppdrag

Bakgrund och uppdrag

Södra Dalarnas Samordningsförbund har kontaktat PwC då behov har uppstått om resonemang och klargörande för hur förbundet och dess styrelse kan och bör agera inför beslut vars inriktning inte har uttryckligt stöd i lag (2003:1210) om finansiell samordning av rehabiliteringsinsatser (FINSAM) och där lagen ger tolkningsutrymme kring inriktning. Syftet är att arbeta fram en skrivelse som beskriver hur styrelse kan och bör agera vid osäkerhet, eventuella effekter samt styrelsens ansvar. Detta inkluderar väsentliga avvägningar såsom risk/konsekvens, argumentationsutrymme mm.

Observeras ska att PwC i uppdraget inte kommer kunna bedöma huruvida önskade åtgärder de facto är i enlighet med lag. Detta då det saknas entydig praxis på området. Däremot kommer PwC resonera kring syftet med lagen och vilket argumentationsutrymme som finns givet lagens ordalydelse. I detta ligger även att resonera kring hur lagstiftning utvecklas i en föränderlig samtid och vilken roll samordningsförbund kan ha för att driva sådan utveckling.

Sammanfattning

- När en styrelse i ett samordningsförbund, överväger en åtgärd som uttryckligen varken har stöd eller förbud enligt lag bör styrelsen agera med både försiktighet och noggrannhet. Att lagen inte uttryckligen förbjuder en åtgärd innebär inte automatiskt att den är tillåten, i sådana situationer behöver kontroll göras om det finns andra rättsliga principer, förarbeten, eller praxis som påverkar bedömningen. Se sida 6.
- Om en organisation har genomfört en gedigen utredning kring lagligheten av ett beslut som gynnar organisationen på lång sikt och gjort ändamålsenliga risk- och konsekvensanalyser, som stödjer ett genomförande av beslutet, så kan det vara problematiskt om ärendet ändå bordläggs. Särskilt om det enbart beror på den grund att fullständig klarhet inte går att få utifrån lagstiftningens utformning. I en sådan situation är viktigt att klargöra att det är en styrelses primära uppgift att fatta strategiska beslut. Se sida 7.
- Genom domstolarnas avgöranden kan konkretiseras vad som utgör en angelägenhet för ett samordningsförbund och inom vilka områden ett förbund kan verka kompetensenligt. Detta är särskilt relevant när en ramlagstiftning såsom FINSAM-lagen med sina förarbeten ger tolkningsutrymme och det saknas vägledning kring gränser. Att jämföra är exempelvis den kommunala kompetensen, det vill säga vad en kommun eller region får göra, som över tid utvecklats i praxis för att följa samhällets utveckling. Se sida 7.
- När det gäller möjligheten att genomföra strukturerade insatser i egen regi så är utgångspunkt 7 § första stycket 2: förbundet ska stödja samverkan mellan samverkansparterna. Begreppet ”stödja samverkan” är brett och ger ett potentiellt utrymme för strukturerade, systemförbättrande aktiviteter som inte riktar sig direkt till enskilda individer. Det finns således argumentationsutrymme beroende på hur insatserna utformas. Se sida 9.
- När det gäller möjligheten att motta externa medel ska sägas att det kan vara teoretiskt möjligt under förutsättning att lagens förbudsregler kan undvikas samtidigt som att förbundets integritet och självbestämmande inte äventyras. Se sida 10.
- Nationella Rådet kan och bör ha en vägledande funktion för samordningsförbunden. Men däremot har Nationella rådet ingen formellt normerande funktion för förbunden. I förlängningen är det likväl styrelserna i samordningsförbunden som bär ansvar för att fatta ändamålsenliga beslut. Som nämnts tidigare så är väsentligt att styrelsen för ett samordningsförbund i sitt beslutsunderlag tar ställning till varför en viss åtgärd anses vara i enlighet med lag, däremot saknas formell betydelse huruvida beslutet är i enlighet med Kunskapsstödet eller inte.

Innehållsförteckning

1. Risk- och konsekvensbedömning inför beslut om inriktning
2. Särskilt om laglighetsprövningens syfte och eventuell effekt
3. Rättslig ram
4. Inriktning 1: Strukturinriktade insatser i egen regi för att främja samverkan
5. Inriktning 2: Mottagande av externa medel
6. Medskick
7. Särskilt om det Nationella rådets Kunskapsstöd

1. Risk- och konsekvensbedömning inför beslut om inriktning

När en beslutande församling som exempelvis en styrelse i ett samordningsförbund, överväger en åtgärd som uttryckligen varken har stöd eller förbud enligt lag och det således råder osäkerhet om lagligheten, bör styrelsen agera med både försiktighet och noggrannhet. Att lagen inte uttryckligen förbjuder en åtgärd innebär inte automatiskt att den är tillåten, i sådana situationer behöver kontroll göras om det finns andra rättsliga principer, förarbeten, eller praxis som påverkar bedömningen. Nedan listas åtgärder och överväganden som en styrelse bör genomföra inför sådana beslut. Observeras ska att det inte är rimligt att ett underlag alltid innehåller nedan. Det handlar snarare om att göra en bedömning från fall till fall kring hur omfattande ett beslutsunderlag behöver vara för ett särskilt beslut.

Utredning av rättsläget

Styrelsen bör genomföra en rättslig analys, som bör omfatta:

- Lagens syfte och förarbeten
- Förbundsordningens ram
- Eventuell rättspraxis
- Relevanta allmänna förvaltningsrättsliga principer, såsom legalitetsprincipen och proportionalitetsprincipen

Därefter bör analysen dokumenteras noggrant, detta då det är viktigt att i efterhand kunna visa att styrelsen har gjort en omsorgsfull bedömning och inte agerat godtyckligt.

Riskbedömning

Styrelsen bör göra en riskanalys av möjliga konsekvenser om åtgärden senare skulle visa sig vara otillåten, till exempel:

- Ekonomiska risker
- Rättsliga risker
- Förtroenderisker

I likhet med ovanstående bör riskanalysen dokumenteras noggrant och läggas till beslutsunderlaget.

Om osäkerheten kvarstår efter utredning och analys enligt ovan, kan styrelsen välja att gå vidare med beslutet under förutsättning att beslutet motiveras tydligt med hänvisning till den utredning och de överväganden som gjorts. Detta minskar risken för kritik i efterhand och påvisar också att styrelsen aktivt fattat beslut baserat på relevant fakta. I denna del ska också framhållas att lagstiftning utvecklas genom praxis varför det inte per automatik är negativt att ett visst beslut leder till laglighetsprövning i domstol. Däremot är viktigt att styrelsen kan påvisa att beslutet är baserat på ett välgrundat underlag där ställningstaganden framgår utförligt.

2. Särskilt om laglighetsprövningens syfte och eventuell effekt

För samordningsförbund gäller i likhet med vad som gäller för kommuner och regioner att beslut kan laglighetsprövas av den som är medlem i en kommun eller region, som ingår i förbundet. I praktiken innebär det att domstol ska upphäva beslut som strider mot lag. Det är i denna del viktigt att förstå laglighetsprövningens funktion förutom den uppenbara att säkerställa att beslut inte fattas i strid med lag. Konkret kan sägas att laglighetsprövningen i första hand är ett kontrollinstrument, men den har även en normklarläggande och i viss mån rättsutvecklande funktion. Med det sagt kan det inte anses ändamålsenligt att en beslutande församling regelbundet utgår från att domstol ska säkerställa att beslut sker enligt lag. Det ligger i en styrelses ansvar att basera sina beslut på utförliga underlag som styrker lagligheten i besluten. Detta följer av den allmänna legalitetsprincipen i förvaltningslagen.

Däremot om en organisation har genomfört en gedigen utredning kring lagligheten av ett beslut som gynnar organisationen på lång sikt samt gjort ändamålsenliga risk- och konsekvensanalyser, som stödjer ett genomförande av beslutet, så kan det vara problematiskt om ärendet ändå bordläggs ur ett strategiskt perspektiv. Särskilt om det enbart beror på den grund att fullständig klarhet inte går att få utifrån lagstiftningens utformning. I en sådan situation är viktigt att klargöra att det är en styrelses primära uppgift att fatta strategiska beslut. Om det i ett ärende finns ett utförligt beslutsunderlag som påvisar ett besluts genomförbarhet utan väsentliga risker, samtidigt som en eventuell domstolsprövning kan bidra till att bringa klarhet i lagens tillämpning så kan styrelse påvisa att den aktivt arbetar för att skapa förutsättningar för organisationens utveckling. Skulle sådana ärenden kontinuerligt bordläggas finns risk att lagstiftningens tillämpning aldrig prövas och att tillämpningen inte utvecklas. Detta gäller särskilt om det inte finns en branschorganisation som kontinuerligt driver utveckling. Genom domstolarnas avgöranden kan nämligen konkretiseras vad som utgör en angelägenhet för ett samordningsförbund och inom vilka områden ett förbund kan verka kompetensenligt. Detta är särskilt relevant när en ramlagstiftning såsom FINSAM-lagen med sina förarbeten ger tolkningsutrymme och det saknas vägledning kring gränser. Att jämföra är exempelvis den kommunala kompetensen, det vill säga vad en kommun eller region får göra, som över tid utvecklats i praxis för att följa samhällets utveckling.

3. Rättslig ram

FINSAM-lagen anger ramen för verksamheten. Enligt 1–4 §§ ska finansiell samordning bedrivas inom ett samordningsområde av ett särskilt bildat samordningsförbund i vilket Försäkringskassan, Arbetsförmedlingen, minst en region och minst en kommun ingår. Tyngdpunkten ligger på att genom samordning uppnå effektiv resursanvändning. Kärnbestämmelsen är 7 § som anger förbundets uppgifter.

Samordningsförbundet ska:

- besluta om mål och riktlinjer för den finansiella samordningen,
- stödja samverkan mellan samverkansparterna,
- finansiera insatser som avses i 2 § och som ligger inom parternas samlade ansvarsområde,
- besluta om användningen av medlen,
- svara för uppföljning och utvärdering av rehabiliteringsinsatserna, samt
- upprätta budget och årsredovisning.

Samtidigt innehåller 7 § en uttrycklig begränsning: förbundet får inte besluta i frågor om förmåner eller rättigheter för enskilda, vidta åtgärder som innefattar myndighetsutövning eller tillhandahålla tjänster avsedda för enskilda. Finansieringen regleras i 5–6 §§, där medel typiskt tillförs av medlemmarna enligt angivna andelar och kan överföras till förbundet. Ekonomisk förvaltning styrs via hänvisning till kommunallagen (KL) i 21 §, bl.a. om god ekonomisk hushållning. Beslut kan laglighetsprövas enligt 28 § med hänvisning till 13 kap. KL. Förbundsordningen ska enligt 9 § ange förbundets uppgifter inom ramen för 7 § samt beslutanderättens omfattning.

Redogörelsen nedan bygger på FINSAM-lagen och allmänt tillämpliga kommunalrättsliga principer i den mån de görs tillämpliga genom hänvisningar, och tolkas i ljuset av lagens syfte att främja samordnad rehabilitering för individer i behov av insatser som ökar deras arbetsförmåga.

4. Inriktning 1: Strukturinriktade insatser i egen regi för att främja samverkan

Utgångspunkten är 7 § första stycket 2: förbundet ska stödja samverkan mellan samverkansparterna. Begreppet "stödja samverkan" är brett och ger ett potentiellt utrymme för strukturinriktade, systemförbättrande aktiviteter som inte riktar sig direkt till enskilda individer. Åtgärder som frukostmöten, gemensamma utbildningar för medlemsparternas personal, erfarenhetsutbyten, workshops, konferenser och nätverksbyggande kan syfta till att förbättra samverkansförmåga, utveckla gemensamma arbetssätt samt öka effektiviteten i resursanvändningen. Det finns således argumentationsutrymme för att sådana insatser är förenliga med lagens ändamål enligt 1–2 §§ och faller inom den uttryckliga uppgiften att stödja samverkan.

Den centrala rättsliga gränsen går vid förbudet i 7 § andra stycket. Förbundet får inte tillhandahålla tjänster avsedda för enskilda. Strukturinriktade insatser behöver därför utformas så att de riktar sig till organisationerna och strukturerna, inte till enskilda individer som mottagare av vård, behandling, försörjning eller andra individuella tjänster. Informationsinsatser, metodstöd, kompetensutveckling och samverkansplattformar för aktörerna bör därför per definition falla utanför det uttryckliga förbudet. Det finns av den anledningen goda argument för att insatsen skulle vara lagenlig. Däremot skulle individinriktade gruppverksamheter där förbundet själv svarar för ett tjänsteinnehåll gentemot deltagarna riskera att klassas som "tjänster avsedda för enskilda" och därmed falla inom förbudets ram. I teorin finns det således utrymme för förbundet att i egen regi organisera och genomföra strukturinsatser som möten, konferenser och utbildningar under förutsättning att:

- syftet är att stärka samverkan och förbättra strukturer/processer,
- insatserna riktar sig till medlemmarna/samverkande aktörer och inte utgör individtjänster,
- kopplingen till målen i 2 § (ökad arbetsförmåga för målgruppen via bättre samverkan) är tydlig,
- åtgärderna följs upp och utvärderas i enlighet med 7 §.

Mer konkret kan sägas att desto tydligare som en åtgärd håller avstånd till ett uttryckligt förbud, desto lättare är att argumentera för dess laglighet. Det är emellertid inte detsamma som att åtgärden de facto är laglig. I denna del behövs således ett brett resonemang som också behandlar lagens och förbundets syfte för att ytterligare stärka argumentationen.

5. Inriktning 2: Mottagande av externa medel

FINSAM-lagen anger hur medel ska tillföras för finansiell samordning (5–6 §§). Lagen innehåller inte ett uttryckligt förbud mot att ta emot externa medel (t.ex. statliga bidrag, EU-medel eller privata donationer), men inte heller ett explicit tillstånd. Bedömningen blir därför om och på vilka villkor mottagande av externa medel är förenligt med lagens system och förbundets uppdrag.

Följande rättsliga hållpunkter är centrala:

- Förbundets uppgifter och kompetens är begränsade till 7 §. Externa medel får endast tas emot och användas om de kan användas för att fullgöra uppgifter inom ramen för 7 § och förbundets ändamål enligt förbundsordningen. Medel som är villkorade för verksamhet utanför 7 § eller som förutsätter att förbundet erbjuder tjänster till enskilda kan inte tas emot utan att verksamheten omformas så att villkoren uppfylls inom lagens gränser.
- Ekonomisk förvaltning ska ske enligt god ekonomisk hushållning (21 § via hänvisning till kommunallagen). Detta talar för att externa medel skulle kunna tas emot under förutsättning att de hanteras ändamålsenligt, transparent och budgeteras i ordinarie process. Därtill behöver uppföljning ske regelbundet.
- Förbudet mot att ingå borgen och mot annan skuldsättning än sedvanliga krediter (21 §) begränsar hur medfinansiering och risker i bidragsprojekt kan avtalas. Förbundet bör inte åta sig återbetalnings- eller garantiåtaganden som i praktiken innebär otillåten skuldsättning eller borgen.
- Villkor i externa finansieringsavtal får inte ge extern finansiär ett otillbörligt inflytande över förbundets styrning i strid med 7 § och förbundsordningen, eller kringgå den beslutanderätt som förbundets styrelse utövar.

Mot bakgrund av ovan skulle det vara teoretiskt möjligt för ett samordningsförbund att ta emot externa medel. Däremot står klart att det finns flertalet möjliga hinder varför det är avgörande att ramarna för mottagandet nogt utreds. Sammanfattningsvis kan sägas att ett mottagande av externa medel skulle kräva åtminstone följande:

- Ändamålsförenlighet: Medlen och villkor kopplade till dessa ligger inom 7 §-uppgifterna och syftar till att stödja samverkan och/eller finansiera insatser enligt 2 § inom parternas samlade ansvarsområde.
- Besluts- och budgetprocess: Mottagandet beslutas i behörig ordning inom ramen för 7 § och hanteras i budget och uppföljning enligt 21, 23–24 §§.
- Riskkontroll: Åtaganden om medfinansiering och återbetalning är tillåtna endast i den mån de inte strider mot 21 § och ryms inom god ekonomisk hushållning.
- Integritet i styrning: Extern finansiär får inte ges inflytande som rubbar förbundets självständiga beslut inom 7 §, och förbundsordningen måste respekteras.
- Upphandling och transparens: Medlens användning följer upphandlingsregler och revisionskrav (25–26 §§) samt offentlighet/transparens i tillämpliga delar.

6. Medskick

Ovan redogörelse ger uttryck för komplexiteten att sitta i en beslutande församling när det handlar om en organisations inriktning eller strategiska vägval. När FINSAM-lagen, som är avsedd att ge samordningsförbundet legitimitet samt för att sätta ramar för dess verksamhetsområde, inte tillhandahåller tydliga gränsdragningar så kommer det uppstå frågor kring laglighet. Detta bygger inte enbart på hur en lagstiftning är formulerad utan också på det faktum att samhället utvecklas i en snabbare takt än vad lagstiftningen gör. Det innebär att det ur ett strategisk perspektiv inte alltid är rätt och/eller ändamålsenligt att alltid ta det säkra före det osäkra i beslutsfattandet. Med det sagt så måste en styrelse alltid tillse att det finns ett väl underbyggt beslutsunderlag som stödjer en viss inriktning eller åtgärd. I en sådan situation kan en domstol likväl komma fram till att ett beslut var felaktigt utifrån lagens formulering eller andemening, men det blir betydligt svårare att hävda att styrelsen brustit i sitt arbete. Finns det dessutom gott om argumentationsutrymme utifrån lagens formulering för att vidta viss åtgärd så är det i grunden endast en domstol som kan fälla ett avgörande.

En annan aspekt som bör beröras är att ett samordningsförbund trots allt bygger på samverkan mellan medlemmarna. I denna del är det således centralt att det finns en dialog mellan förbundet och medlemmarna inför principiella beslut eller beslut som annars anses vara av större vikt. Genom att ha en sådan kontinuerlig medlemsdialog så kan både förbundet och medlemmarna stå enade kring en åtgärd eller inriktning vilket ytterligare stärker styrelsen i sitt beslut. Nämnas ska också att det måste anses finnas en aktivitetsplikt för förbundets medlemmar att driva frågor kopplat till förbundets inriktning och omfattning.

7. Särskilt om det Nationella rådets Kunskapsstöd

Nationella rådet (Rådet) är ett nationellt samverkansforum mellan Arbetsförmedlingen, Försäkringskassan, Socialstyrelsen samt SKR vars syfte är bland annat är att ge ett kvalitetssäkrat och partsgemensamt stöd till samordningsförbunden och parterna i frågor som rör finansiell samordning. En av rådets funktioner är att stödja i tolkning och tillämpning av lag och förordning via Kunskapsstödet.

Utifrån ovanstående är det väsentligt att resonera kring Rådets och Kunskapsstödet formella betydelse för samordningsförbundens beslutsfattande. Detta blir särskilt intressant när ett samordningsförbund, genom egen analys och bedömning, inte anser att tolkning av lag är korrekt i Kunskapsstödet eller när förbundet i övrigt anser att Kunskapsstödet tolkningar är snävare än vad som går att utläsa ur lag och förarbeten. Inledningsvis ska säga att om det inte finns någon avtalsmässig förbindelse för ett samordningsförbund att följa Rådets vägledning, rekommendationer mm. så finns det heller ingen formell förpliktelse att rätta sig efter sådan vägledning eller rekommendation. En avtalsmässig förbindelse skulle kunna vara att det i förbundsordning eller annan riktlinje från förbundets medlemmar framgår att förbundet ska underkasta sig eller i övrigt följa Rådets Kunskapsstöd, vägledning, rekommendationer etc. Utifrån den information vi erhållit så finns ingen sådan förbindelse mellan Rådet och förbunden.

Det innebär i grunden att Rådet kan och bör ha en vägledande funktion för samordningsförbunden. Men däremot har Rådet ingen formellt normerande funktion för förbunden. I förlängningen är det likväl styrelserna i samordningsförbunden som bär ansvar för att fatta ändamålsenliga beslut. Som nämnts tidigare så är väsentligt att styrelsen för ett samordningsförbund i sitt beslutsunderlag tar ställning till varför en viss åtgärd anses vara i enlighet med lag, däremot saknas formell betydelse huruvida beslutet är i enlighet med Kunskapsstödet eller inte. Logiken kring detta blir tydlig vid ett omvänt synsätt:

Om en styrelse i ett förbund fattar beslut om en åtgärd som ligger i linje med Kunskapsstödet men som senare upphävs av domstol på grund av att det inte anses vara i linje med lag, så är det likväl styrelsen som anses ansvarig för beslutet, inte Rådet. På så sätt kan en styrelse inte heller rätta sig efter Kunskapsstödet utan en egen analys och bedömning.

En ytterligare aspekt som är viktig att framhålla är att samordningsförbunden har en viktig funktion när det gäller att föra dialog med Rådet kring Kunskapsstödet utformning. Mer konkret, om samordningsförbunden gemensamt inte anser att Kunskapsstödet tolkning och inriktning ligger i linje med lagstiftningens och/eller förarbetenas ordalydelse och andemening så behöver förbunden agera för att skapa samsyn. I annat fall uppstår en diskrepans mellan Rådets upplevda legitimitet kring Kunskapsstödet och den faktiska legitimitet som samordningsförbunden ger Kunskapsstödet. En sådan diskrepans är inte konstruktiv och kommer inte gynna utvecklingen av samordningsförbundens verksamhet. En sådan diskrepans gynnar heller inte Rådet då syftet med Kunskapsstödet faller om tilltänkta mottagare inte anser att det går att tillämpa.

Tack

Denna rapport har upprättats inom ramen för vårt uppdrag att genomföra risk- och konsekvensanalys vid beslutsfattande. Rapporten är endast upprättad för våra uppdragsgivares räkning Södra Dalarnas Samordningsförbund, Samordningsförbundet Sörmland, Finsam Västerdalarna, Finsam Nedansiljan, Finsam Norra Dalarna, och får inte lämnas ut eller göras tillgänglig för andra fysiska eller juridiska personer utan Öhrlings PricewaterhouseCoopers AB:s skriftliga godkännande. I avsaknad av skriftligt godkännande, tar Öhrlings PricewaterhouseCoopers AB inte något som helst ansvar gentemot någon annan än uppdragsgivaren som väljer att förlita sig på eller att agera utifrån innehållet i denna rapport. Inte heller tas något ansvar för att rapporten används för andra syften än för dem som förelegat vid uppdragets utförande.

© 2025 PwC Sverige. Alla rättigheter förbehålles. Obehörig användning, distribution, kopiering eller liknande aktiviteter utan skriftligt tillstånd från PwC Sverige kan utgöra ett intrång i strid med gällande upphovsrättslagar. Med "PwC Sverige" avses i detta dokument Öhrlings PricewaterhouseCoopers AB, som är ett medlemsföretag i PricewaterhouseCoopers- nätverket. Varje medlemsföretag är en separat juridisk enhet. Se www.pwc.com/structure för ytterligare information.